

Hoitotyön opiskelijoiden suhtautuminen potilaiden läheisiin sairaalassa

Sari Palo, sh AMK, TtM-opiskelija; Tampereen yliopisto, yhteiskuntatieteiden tiedekunta

Mira Palonen, sh AMK, TtT, yliopisto-opettaja, hoitotiede; Tampereen yliopisto, yhteiskuntatieteiden tiedekunta

Anna-Maija Koivisto, FM, yliopisto-opettaja, biostatistiikka; Tampereen yliopisto, yhteiskuntatieteiden tiedekunta

Päivi Åstedt-Kurki, THT, professori; Tampereen yliopisto, yhteiskuntatieteiden tiedekunta ja Pirkanmaan sairaanhoitopiiri

Tausta: Sairastuminen ja sairaalahoidon tarve vaikuttavat paitsi potilaan myös hänen läheistensä hyvinvointiin. Tämän vuoksi hoitotyön ammattilaisilla on oltava valmiuksia kohdata läheiset sairaalaympäristössä ja toimia yhteistyössä heidän kanssaan. Hoitotyön lähtökohtana on vuorovaikutteinen yhteistyö perheen kanssa, johon sisältyy aktiivinen läsnäolo, läheisten arvostaminen, tarpeiden ja käytettävissä olevien selviytymiskeinojen tunnistaminen sekä toiveiden kuuleminen. Hoitajien asenteet alkavat rakentua opintojen aikana ja tästä syystä on tärkeää tutkia hoitotyön opiskelijoiden suhtautumista läheisiin.

Tavoite ja tarkoitus: Tutkimuksessa etsittiin vastausta kysymykseen, miten hoitotyön opiskelijat suhtautuvat potilaiden läheisiin sairaalassa sekä taustamuuttujien yhteyttä suhtautumiseen.

Menetelmät ja toteutus: Keväällä 2016 sähköisellä kyselylomakkeella toteutetun tutkimuksen perusjoukko muodostui yhden ammattikorkeakoulun sairaanhoitaja-, kättilö- ja terveydenhoitajaopiskelijoista (n=337, vastausprosentti 25 %). Tutkimuksessa käytettiin Families Importance in Nursing Care Nurses' Attitudes (FINC-NA) -mittaria. Mittari arvioi 26 väittämän avulla opiskelijoiden suhtautumista perheeseen resurssina, keskustelukumppanina ja taakkana. Aineisto analysoitiin soveltuvin tilastollisin menetelmin. Hoitotyön opiskelijoiden suhtautuminen potilaiden läheisiin resurssina ja keskustelukumppaneina oli pääosin myönteistä ja suhtautuminen läheisiin taakkana vähäistä. Opiskelijoiden myönteinen suhtautuminen läheisiin oli yhteydessä korkeampaan ikään, aiemmin suoritettuun hoitotyön tutkintoon sekä nykyisessä tutkinnossa suurempaan opintopisteiden määrään, perhehoitotyön opetukseen ja useampaan ohjattuun harjoitteluun. Myönteisimmin suhtautuivat opiskelijat, jotka olivat olleet ohjatussa harjoittelussa osastoilla, joissa hoidetaan lapsia tai psykiatrisia potilaita. Noin joka kymmenes opiskelija ei osannut sanoa, onko saanut perhehoitotyön opetusta nykyisissä opinnoissaan.

Arviointi ja johtopäätökset: Johtopäätöksenä voidaan todeta, että hoitotyön ohjatut harjoittelut sekä perhehoitotyön opetus osana hoitotyön koulutusta lisäävät opiskelijoiden myönteistä suhtautumista läheisiin sairaalassa. Koulutussisältöjä suunniteltaessa olisi tärkeää huomioida, että perhehoitotyön opetus näkyisi myös hoitotyön opetussuunnitelmissa.